

да видя Дѣдо Коледа съ коша и дебелия кожухъ.

Въ единствената стая до кухнята сж сложени едно до друго голѣмото легло на мама и малкото легло на Фаншетъ. Майката, смазана отъ умора, се просва и потъва въ дълбокъ сънъ. Фаншетъ все още се бори, мъчейки се да задържи очитѣ си отворени, за да види небесния пратеникъ. Добриятъ ангелъ, обаче, затваря клепачитѣ ѝ съ лекиятъ си прѣсти и я повежда къмъ очарователни мѣста... Спала ли е дълго време? Тя не знае, но грижата, която се таи въ нея, бързо я изтръгва отъ ржцетѣ на съня. Тя сѣда на леглото, трие очи съ дветѣ си юмручета и се вглежда въ камината, която единъ луненъ лжчъ освѣтлява.

Тя става полека, за да не събуди мама и съ тихи стжпки отива до общата си, които намира праздни. Дѣдо Коледа не е ли още миналъ или пъкъ я е забравилъ?

Тя се приближава до прозореца. Падналъ е изобиленъ снѣгъ, земята спи подъ бѣлата покривка и близката елха ѝ се струва гигантска, искряща подъ лунната свѣтлина. Но това дърво безъ играчки не е коледно дърво за децата като нея! Тя чувствува какъ сърдцето ѝ се издува; то ще се прѣсне, тя ще заплаче. Тя изхълцва, но преглътва сълзитѣ си. Не, така не може, трѣбва да извика малкия Исусъ. Той трѣбва да си спомни, че Фаншетъ е добро малко момиче, което го много обича. Тя застава на колѣне предъ прозореца, затваря очи и молитвено събира ржчикитѣ си.

— Малки Исусе, започва тя, ти сигурно не си ме забравилъ, затова, моля те, кажи на Дѣдо Коледа да ми донесе една хубава кукла, бонбони и златни ябълки, каквито има въ овошарницата на главната улица. Желала бихъ сжщо и единъ палячо, който да пази куклата ми когато съмъ на училище. Може би не искашъ да гледамъ. Наистина, голѣмъ грѣхъ е да бжде човѣкъ любопитенъ. Ето, затварямъ очи и ще кажа цѣлата си молитва.

Съ склопени клепачи, съ ржце, кръстосани на гърдитѣ, съ устни, шепнещи молитвени думи, Фаншетъ изглежда тъй дребна всрѣдъ отразяваната отъ снѣга свѣтлина! Човѣкъ би я помислилъ за херувимъ, кацналъ на нѣкой църковенъ прозорецъ... „И ни избави отъ всѣко зло, аминъ“.

— Малки Исусе, мога ли сега да погледна?

И Фаншетъ срамежливо отваря едното, после и другото око. Вижда само снѣгъ и голѣмата елха съ бѣли, все тъй праздни клони.

Но, изведнажъ, о чудо, ето го самиятъ Дѣдо Коледа! Да, той е, той е, цѣлиятъ облѣченъ въ бѣли кожи. Тя не може да зърне брадата му, защото го вижда откъмъ гърба, но не е възможна никаква грѣшка. Една кола го чака: той се качва въ нея... Тя тръгва много бързо, теглена само отъ два голѣми снопа свѣтлина...

— Играчкитѣ, кжде сж играчкитѣ?...

Фаншетъ надава радостенъ викъ. Тамъ, на края на прозороца тя забелязва най-чуднитѣ нѣща, които до сега е виждала: кукла, голѣма колкото нея, палачо съ цимбали на ржцетѣ и вързана съ панделка кутия, която трѣбва да съдържа много хубави сладкиши.

— Мамо! Мамо!

Майката се събужда разтревожена.

— Мамо, стани бързо, отвори прозореца! Ела да видишъ какво ми изпраща малкиятъ Исусъ!

Майката мисли, че детето ѝ сънува, и сърдцето ѝ се свива. Тя можа да купи само едно малко пакетче бонбони и два портокола, които не бѣ още пустнала въ обувкитѣ.

— Бързо! Бързо! Бързо! вика Фаншетъ и тропа съ крака предъ прозорцитѣ.

Майката скача отъ леглото, дохожда при детето и остава смаяна предъ зрелището, което се открива предъ нея. Струя ледено студентъ въздухъ се плъзва въ стаята заедно съ вълшебнитѣ играчки.

Майката взема въ ржцетѣ си въз-